

Ilya Repin – Něvský prospekt

Greg Johnson: Co vás vedlo k napsání vašeho druhého románu *Rising*?

Fenek Solère: Pracoval jsem v Petrohradě a moje přítelkyně, studentka a herečka na částečný úvazek, se v roce 2004 zúčastnila konkurzu na roli Traudl Jungeové ve filmu *Der Untergang*. Roli nakonec získala Alexandra Maria Laraová, která hrála i Anniku Honoreovou, objekt nemanželského milostného zájmu Iana Curtise ve filmu *Control*, (2007) a Petru Schelmovou ve filmu *Baader Meinhoff Complex* z roku 2008. Stýkal jsem tak se s generací, která přežila ekonomickou krizi devadesátek. Hodně političtějších literátů této generace se scházelo v malých klubech jako DADA, aby tam sledovali vystoupení Death in June a diskutovali o ideologických, volebních i legálních problémech malých nacionalistických uskupení jako Hnutí proti nelegální imigraci, Národně bolševická strana Eduarda Limonova, Duginova Eurasijská strana, Jiné Rusko nebo Ruské imperiální hnutí.

Ze stejné demografické skupiny vzešli Pussy Riot, adrenalinoví zdolavatelé střech jako Kirill Vselenský či instagramové celebrity jako **Nastasya Samburskaya**. Egoistická a přesto křehká generace mladých lidí, kteří se díky hořké zkušenosti naučili neplánovat příliš daleko dopředu. Hlasují většinou pro Putina, protože po bezpráví, ekonomickému propadu a katastrofické hýřivosti Jelcinových let představuje stabilitu. Jsou to vlastně lidé, kteří se po večírku probudili s několik desetiletí trvajícím kocovinou, jen aby zjistili, že jejich země byla mezitím zbavena niklu, zlata i svých ropných ložisek takzvanými gladiátorskými kapitalisty, což ale ve skutečnosti byli nemilosrdní, zlodějští, egocentričtí kleptokrati a budoucí oligarchové jako Roman Abramovič, Pjotr Aven, Boris Berezovskij, Michail Friedman, Vladimir Gusinskij a Michail Chodorkovskij. Šíbři, kteří v prázdných chodbách před-putinovského Kremlu vládli nepředstavitelnou mocí.

Ačkoliv jsem dost cestoval a studoval u emeritního profesora ruské literatury v Londýně (který toho hodně napsal a publikoval o Gogolovi a Dostojevském), kde jsem ho občas doprovázel do Cathedral of the Dormition v Ennismore Gardens na oslavu ortodoxních Vánoc, nic z toho mě nemohlo připravit na ošuntělou sofistickou muzeí, uměleckých galerií a italizující architektury Benátek Severu, jako z mramoru tvrdé tváře moskevských obchodníků nebo žhnoucí západ slunce rozlévající se v nekonečných stepích kolem Omsku.

Má kniha *Rising* se pokouší zachytit něco z velkoleposti bývalé říše. Je poctou Petrohradu, do mlhy zahalenému městu pavučin, které vás, když se ponoříte do jeho fantasmagorického

podsvětí, bude fascinovat podobně jako město Gormenghast z románů Mervyna Peaka.

Greg Johnson: Očividně to pro vás musela být zkušenost, která změnila váš život. Můžete vaše aktivity a dojmy z Ruska popsat trochu blíže?

Fenek Solère: Rusko je zemí neuvěřitelných kontrastů. Nepředstavitelně bohatí žijí hned vedle extrémně chudých; katastrofálně vylidněný venkov a s ním sousedící mnohamiliardové městské projekty skleněných věží a mrakodrapů připomínající střepy měděné barvy v moskevské finanční čtvrti; otevřená korupce v byznysu i státní správě a proti ní akty nesmírně velkorysé křesťanské zbožnosti. Je to skutečně vzrušující prostředí.

Jasně se mi vybavují určité zásadní okamžiky: jak kráčím po Něvském prospektu ohromen tím, jak stejnorodé dosud zdejší slovanské společenství ve srovnání se západní Evropou i Severní Amerikou je. Intelektuálně jsem si sice pravoslavné eschatologie vědom byl, ale i tak jsem byl ohromen nanejvýš skutečnou mocí a energií obrozené náboženské praxi. A když mi prominete sexismus, tak z pohledu heterosexuálního zdravého muže na mě udělal dojem také až zarážející počet atraktivních a štíhlých žen v plodném věku všude kolem, ať už vycházely ze stanic podzemky ve městech nebo mířily na městské trhy různých provinčních měst a obcí, která jsem čas od času navštívil

Kromě moshingu na pohanské rify Arkony na koncertech v místech, navzájem tak vzdálených, jako jsou Kyjev a Lakewood v Ohio, jsem ale zažil i momenty hloubavé reflexe. Stál jsem po boku přátel, když se spořádaně řadili do fronty před katedrálami s věžemi cibulových tvarů a jejich usměvavé tváře se odrážely na vyleštěných dvouhlavých orlech visících na stěnách. Shromáždili se pod trpytivými lustry, a křížovali se, když liturgické zpěvy *gospodi pomilui* smísené s praskáním voskových svíček a zvoněním stříbrných zvonků dosáhly crescenda „*Věčnaja pámjat! Věčnaja pámjat!*“

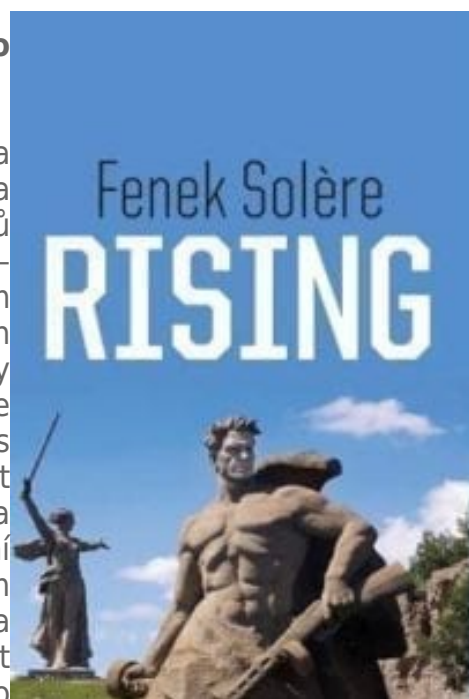
Vzpomínám na kladení květin na hroby filozofa Ivana Aleksandroviče Iljina a generála Antona Denikina, vůdce protibolševických carských sil v jižním Rusku za občanské války, dvojice postav představujících pero a meč antikomunismu, jež se nyní po desetiletích vyhnanství vrátili do rodné hroudy. Čestné muže, kteří se postavili Leninově doktríně masového teroru a nahodilému střelení tisíců buržoazních rukojmích strany čekisty ve věznicích v Petrohradu a Kronštatu; věznění stovek tisíc disidentů v táborech jako Majkop, kde ženy a děti i starší lidé mřeli na tyfus, cholera a hlad. Masové popravy v Moskvě, Tveru, Nižném Novgorodu, Kirově, Permu, Tule, Oděse, Charkově a Kyjevě; likvidaci kozáků kolem Donu a na Kubáni; zničení kulaků; plány na použití smrtícího plynu proti kontrarevolucionářům v lesích kolem Tambova. Na lidi, označené Leninem za škodlivý hmyz, vši, škůdce a bakterie, od kterých je Rusko třeba očistit.

Na nelidské zločiny, které pokračovaly i po skončení občanské války v roce 1921 a spočinutí, nabalzamované mrtvolky Lenina v Kremlu a vyvrcholily vyhlazením zbytku sympatizantů Bílých na Krymu, na úmyslné vyhladovění nejméně čtyř milionů Ukrajinců k smrti v letech 1932/33 za přímého dozoru Lazara Mojsejeviče Kaganoviče v Holodomoru a vytvoření systému Gulag, nesmrtelně vykresleném v díle Alexandra Solženicyna. Když započteme

vražedné řádění vůdců NKVD jako Nikolaj Ježov a *Genrich Grigorijevič Jagoda* za Stalinova režimu, přesáhne počet obětí komunismu v letech 1922 až 1991 číslo 58 000 000. Nejméně 100 000 z nich byli kněží a jeptišky. Přestože počet stále nedosahuje odhadovaných 73 000 000 obětí Mao Ce-tunga, jedná se i tak o naprostý výsměch nesmyslným tvrzením „dvorních“ historiků jako Laurence Rees ve své knize *The Holocaust: A New History* (2017), že události ve střední a východní Evropě mezi lety 1939-45 byly bezprecedentní a představovaly „nejděsivější zvěrstva v dějinách lidstva“.

Greg Johnson: Co se nám vlastně snažíte sdělit o pravicovém revolučním „podsvětí“ (*demimonde*)?

Fenek Solère: Že jsme to my, kdo zastává morální pozice a že bychom je měli držet i nadále proti lžím, pokrytectví a dvojímu metru levice, liberálů i neokonzervativců jednajících jen v zájmu novodobých loupeživých baronů – globálních elit. To my, a ne oni, jsme pod neustálým útokem zlovolných sil využívajících všech svých demografických, etnických, finančních a politicky korektních nástrojů, aby nás nejprve zbavili všeho, co naše civilizace během staletí nashromáždila, a nakonec nás vyhubila i v naší domovině. Zoufalé pokusy potlačit jednotlivce i skupiny, které se otevřeně staví za bělochy a jejich ústavní i zákonná práva, snahy narušit financování alternativních medií i upírání platforem k projevu našim lidem – to vše jen ukazuje na pro úzkost establishmentu a strach z toho, že si naše poselství začne masivně získávat popularitu. Jejich odezva připomíná strategii sovětského režimu k potlačení vnitřní opozice v posledních dnech komunismu. Pokud si někdo myslí, že jde o přehnané nebo nespravedlivé srovnání, doporučuji přečíst si *Deset let po Ivanu Denisovičovi* (1973) od **Žorese Medveděva** a zamyslet se nad tím, jak moc odlišná je situace v současném Rusku, kde Putin říká:

Fenek Solère – Rising

„Odpouštět teroristům má Bůh. Mým úkolem je posílat je k němu!“

A:

„Vidíme, že mnoho euroatlantických států se vydalo cestou popírání nebo odmítání svých kořenů, včetně těch křesťanských, jež tvoří základ západní civilizace. V těchto zemích odmítají morální základ tradiční identity. Politici zde považují rodiny s mnoha dětmi za rovnocenné homosexuálním partnerstvím a víru

v Boha za rovnou víře v Satana. Přemíra a excesy politické korektnosti vedou v těchto zemích až k seriózním úvahám o legitimizaci stran šířících pedofilní propagandu.“

A metropolita Ilarion Alfejev dodává:

Faktem je, že katolická církev dnes na Západě přežívá v informační blokadě, pod velmi tvrdým diktátem sekulární společnosti. V tomto ohledu jsme tak bezpochyby spojenci. Můžeme společně hledat odpovědi na výzvy ohrožující samotnou existenci křesťanství. Nazývám to strategickým spojenectvím pravoslavní a katolíků: uvědoměním si, že ohrožení a výzvy, před nimiž stojíme, jsou oběma našim církvím společné.

Odvážíme se mluvit o těchto pravdách na Západě, spoutaném politickou korektností? A pokud ano, co by z takových prohlášení udělala média? Prezidenta Trumpa na tiskové konferenci doslova překřičeli, když poukázal na to, že se levice při debaklu v Charlottesville chovala násilně. Jaký to obrat osudů svobody projevu na Východě a na Západě. Ale nemyslete si, že jsem tak naivní, abych si představoval kozáky Tarase Bulby obzoru, jak se hotoví zachránit bělošskou civilizaci. Na to je mezi Slovany a Sasy příliš mnoho podezřívavosti a nedorozumění. Rusko vnímám spíše jako jeden dílek větší geopolitické skládačky: hraje svou úlohu při ochraně, zachování a rozšiřování globálního společenství nezávislých bělošských etnostátů a rovněž autonomii pobaltských zemí jako Lotyšsko, Litva a Estonsko coby součásti širší skandinávské konfederace.

Greg Johnson: Ve svém rozhovoru s Danielem Mackem na internetové stránce New European Conservative jste obsáhle komentoval filozofii Alexandra Dugina. Setkal jste s ním někdy osobně - a co soudíte o jeho konceptu eurasianismu?

Fenek Solère: Ne, nikdy jsem se s Duginem neseťkal. Obávám se, že v tak vysokých kruzích se nepohybují. Většina mých ruských krajanů jsou jeho oddaní fanoušci, co četli jeho díla jako *Putin vs. Putin: Vladimir Putin Viewed From The Right* (2014) v původním jazyce. Moje ruština je na to příliš omezená, takže jsem odkázán na přeložené verze z dílny Arktosu. Chápu Dugina jako nedílnou součást mnohem delší tradice myslitelů. Osobně bych doporučil každému, kdo se s jeho prací setká poprvé, aby se seznámil s knihou L. N. Gumiljova *Hledání imaginárního království (Legenda o království Kněze Jana)*, přeloženou R.E.F. Smithem a vydanou Cambridge University Press (1987). Slavný, avšak poněkud kontroverzní historik v ní otevírá oči i mysl čtenářů ohledně dávných migrací i konfliktů, které formovaly Chazarii i další národy a kultury žijící na euroasijské stepi.

GJ: Identifikujete se nějakým způsobem s hlavním hrdinou svého románu? Je román autobiografický?

Fenek Solère: Myslím si, že je přirozené, když spisovatel do jisté míry čerpá z osobní zkušenosti. Procházel jsem ulicemi, parky i průchody, o nichž píšu v *Rising*, dýchal jsem suchý prašný vzduch špinavých uliček, pil ostrou vodku v ošuntělých barech a naslouchal při tom snům mladých idealistů. Vzpomeňme si, co řekl Joseph-Marie Comte de Maistre: „Nikdo netouží tak vášnivě jako Rus. Kdybychom nad ruskou touhou postavili pevnost, tak by tato pevnost vyletěla do vzduchu.“ Souhlasím s ním. Miloval jsem každou minutu a za nic bych neměnil. Ještě teď se mi točí hlava nadšením a hédonismem, jako láskyplné vzpomínky na prohýřené mládí. Objímám proto bohyni osudu Mokoš a zvedám pěst do vzduchu, když *Masha Scream* (Marija Archipova) zpívá „Rus Narodnaja“!

Poznámka DP: Zatím nejnovější román autora s jihoafrickou tematikou *Kraal* vydal Arktos. Fenek Solère nejen o něm mluví v tomto rozhovoru s šéfredaktorem Arktosu.

Rozhovor s Fenekem Solèrem *Close Encounters of the Third Rome Kind: An Interview with the Author of Rising* vyšel 18. září 2017 na stránkách Counter-Currents Publishing. Přeložil E. X.